

مقدمه

کلیدواژه‌ها: ورزش، جوانان، ناهنجاری اجتماعی، کانادا، آسیب‌های اجتماعی، جرایم، امکانات ورزشی، تربیت‌بدنی

راهبردها و نظریه‌های کاهش جرایم جوانان

یافته‌های حاصل از آمار رسمی در کشور کانادا حاکی از افزایش شدید جرایم و ناهنجاری‌های اجتماعی در بین نوجوانان و جوانان این کشور است. در طی ۱۵ سال گذشته یعنی از سال ۱۹۹۳ تا سال ۲۰۰۸ میلادی، میزان جرایم خشونت‌آمیز در بین جوانان تا سی درصد افزایش داشته است. شهرهای کانادا با موجی از جرایم جوانان از قبیل قتل‌های به‌وقوع‌پیوسته در شهر «ونکوور»^۴ و ضرب و شتم‌های افراد سال‌خورده در شهر هالیفاکس^۵ مواجه شده است که در چند دهه پیش غیرقابل تصور بود. طبق آمار منتشر یافته از مراکز رسمی، بیشتر کانادایی‌ها بر این باورند که جرایم جوانان در حال افزایش است و ۷۷ درصد معتقدند که محکومیت مجرمان جوان بیش از حد ملایم و توأم با مسامحه است. در این میان، بسیاری از متخصصان افزایش جرایم جوانان را به افزایش تعداد گروه‌های دوستانه و باندهای خیابانی نسبت می‌دهند. تحقیقات نشان می‌دهند که جوانان از سوی اشخاصی که به راحتی آن‌ها را مورد پذیرش قرار می‌دهند و حس تعلق آن‌ها را تقویت می‌کنند،

ناهنجاری‌های اجتماعی و جرایم نوجوانان و جوانان^۲ از چالش‌ها و نگرانی‌های عمده بسیاری از کشورها به‌شمار می‌آید که توجه طیف وسیعی از محققان، جرم‌شناسان و نیز دست‌اندرکاران آموزشی و تربیتی را به خود معطوف ساخته است. در این میان، برخی از آسیب‌های اجتماعی به‌عنوان جرایم جوانان مورد توجه رسانه‌ها قرار می‌گیرند. طبق آمار رسمی^۳ منتشر شده در کشور کانادا، جرایم ارتكابی نوجوانان ۱۲ تا ۱۷ ساله بین سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۰۶ به میزان سه درصد افزایش یافته است. بنابراین، کاهش رفتارهای ضداجتماعی نوجوانان از اهداف سیاست‌های اتخاذی این کشور به حساب می‌آید. از جمله راهبردهای عمومی برای کاهش جرایم جوانان، استفاده از امکانات ورزشی و ترویج تربیت‌بدنی در تمامی سطوح جامعه است. در این نگاشته، تعامل ورزش جوانان با کاهش رفتارهای ضداجتماعی در کشور کانادا مورد بررسی قرار می‌گیرد.

بررسی اثربخشی ورزش جوانان بر کاهش ناهنجاری‌های اجتماعی در کانادا^۱

لیلانعمتی،
دانشجوی دکتری حقوق جزا

با همسالان، ایجاد فرصت برای توسعه مهارت‌های حل مسئله، حمایت و پشتیبانی بزرگسالان، افزایش خلاقیت، پرورش اعتمادبه‌نفس و ... به کاهش عوامل خطر مرتبط با جرایم جوانان کمک می‌کنند.

توسعه و رشد اجتماعی از طریق ورزش سازمان‌دهی شده^{۱۱}

ورزش‌های سازمان‌یافته و به عبارتی برنامه‌های سازمان‌دهی شده ورزشی و ترویج امکانات فراغتی برای همگان در سراسر جهان برای جلوگیری از افراط‌گرایی سیاسی و تسهیل صلح مورد استفاده قرار می‌گیرد. برای مثال در سال ۲۰۰۷ میلادی، سازمان ملل متحد «صندوق جهانی ورزش^{۱۲}» را با اهدای ده میلیون دلار کمک در کشور قطر برای جذب جوانان از نقاط مختلف جهان تأسیس کرد. طبق اذعان دبیر کل کمیته المپیک قطر، هدف اصلی این اقدام ترویج فعالیت ورزشی بین جوانان و پیشگیری از مصرف مواد مخدر و کاهش جرایم در سراسر جهان است. سازمان ملل متحد نیز، ورزش جوانان را یکی از مکانیسم‌های پویای جامعه برای کاهش موقعیت‌های خطرناک و شرایط خشونت‌آمیز تلقی می‌کند، چرا که ورزش سازمان‌یافته می‌تواند جوانان همه نژادها و از هر جنسیت و طبقه اجتماعی را درگیر فعالیت‌های سازنده و مفرح سازد (Nations United, ۲۰۰۵). دبیر کل سابق شورای اروپا^{۱۳} در سال ۱۹۹۵ اظهار داشت: «چهره و وجه پنهان ورزش ده‌ها هزار نفر از علاقه‌مندان است که در رشته‌های مختلف ورزشی اعم از فوتبال، قایق‌رانی، سنگ‌نوردی و دوچرخه‌سواری و از این قبیل فعالیت می‌کنند. در این راستا باشگاه‌ها مکانی برای نشست‌ها و محلی برای تبادل تجربه، آموزش برای زندگی اجتماعی، یادگیری مسئولیت‌پذیری و پیروی از قوانین‌اند. از این زاویه، ورزش بهترین مدرسه برای آموزش دموکراسی به‌شمار می‌آید.»

بنابراین توسعه و رشد اجتماعی از طریق برنامه‌های ورزشی سازمان‌دهی شده که دربرگیرنده تمامی اقشار جامعه و به ویژه نوجوانان و جوانان باشند، یکی از اولویت‌های سیاست‌گذاری در کشورهای جهان به حساب می‌آید.

داده‌های آماری و کاهش جرایم از طریق ورزش^{۱۴}

ورزش یکی از معدود فعالیت‌هایی است که برای جوانان در سراسر جهان، مشترک و در هر کشور و هر جامعه‌ای قابل قبول است. ورزش می‌تواند برای توسعه ارزش‌های شهروندی و اجتماعی به‌کار گرفته

جذب می‌شوند. بنابراین برخی از جوانان چاره‌های جز ورود به دسته‌های خیابانی ندارند تا نیاز خود به تأیید^۶ احساس تعلق^۷ و ارزشمندی^۸ را ارضا کنند (چنین فرایندی در مناطق حاشیه‌نشین و آسیب‌پذیر ایران نیز صورت می‌گیرد و جوانان و نوجوانان جذب گروه‌ها و باندهای خیابانی می‌شوند و بارها و بارها به ارتکاب تخلفات و جرایم مبادرت می‌ورزند). در این میان، رویکردهای کاهش جرایم نوجوانان و جوانان از پارادایم‌ها و مباحث مهم پژوهشگران و سیاست‌گذاران به حساب می‌آید.

در میان متخصصان و کارشناسان درباره چگونگی و نحوه کاهش بزهکاری جوانان^۹، اتفاق نظر و اجماعی وجود ندارد. طبق تحقیقات انجام‌یافته درگیری در فعالیت‌های کیفری معمولاً پیش از سن پانزده سالگی آغاز می‌شود. اگر جوانان بدون آنکه مرتکب تخلفات و بزهکاری شوند به سن بیست‌سالگی برسند، احتمال ارتکاب جرایم به طور قابل ملاحظه‌ای کاهش می‌یابد. جوانانی که درگیر فعالیت‌های جنایی قبل از سن چهارده‌سالگی می‌شوند، اغلب در سال‌های بعد از آن نیز، فعالیت‌های بزهکارانه خویش را ادامه خواهند داد (Joseph, ۱۹۹۶). شواهد کمی وجود دارد که سازوکارهای مجازات‌محور و برخوردی تنبیهی^{۱۰} مانند حبس (برای مثال بازداشت در کانون اصلاح و تربیت جوانان یا الزام به توقیف شبانه نوجوانان)، تعهد به انجام خدمات عام‌المنفعه و ساعات کار عمومی (برای نمونه الزام به مشارکت در خدمات زیست‌محیطی مانند جمع‌آوری زباله در کنار جاده‌ها) یا اخراج از کمپ و اردوگاه‌ها و برنامه‌های محلی و اقامتی در کاهش جرایم نوجوانان و جوانان مؤثر بوده‌اند (Hoge, ۲۰۰۲). براساس مطالعات صورت‌گرفته تخمین زده می‌شود که هفتاد درصد از کل پول هزینه‌شده برای جرایم جوانان در ایالت انتاریوی کانادا صرف هزینه‌های زندان، دستگیری و حبس می‌شود برای هر مجرم جوان تقریباً صد هزار دلار در سال هزینه خواهد شد. بنابراین اتخاذ راهبرد مجازات، هزینه‌های اقتصادی هنگفتی را به بودجه کشور تحمیل می‌کند.

به گفته بسیاری از کارشناسان و متخصصان جرم‌شناسی، مؤثرترین شیوه و اثربخش‌ترین راهبرد برای کاهش بزهکاری جوانان، روگردانی جوانان از فعالیت‌های اجتماعی منفی قبل از درگیر شدن در فعالیت‌های جنایی است. به نظر می‌رسد که این رویکرد توسط کانادایی‌ها حمایت و پشتیبانی می‌شود. بنابراین توصیه می‌شود که رویکردی متوازن و متعادل برای برخورد با جوانان درگیر در فعالیت‌های بزهکارانه وجود داشته باشد. توسعه برنامه‌های اجتماعی، تقویت شخصیت فردی، افزایش اعتمادبه‌نفس، آموزش مهارت‌های زندگی، گسترش تعاملات مثبت

به گفته بسیاری از کارشناسان و متخصصان جرم‌شناسی، مؤثرترین شیوه و اثربخش‌ترین راهبرد برای کاهش بزهکاری جوانان، روگردانی جوانان از فعالیت‌های اجتماعی منفی قبل از درگیر شدن در فعالیت‌های جنایی است

شود. ورزش موجب شکوفایی مهارت‌های گروهی، ارتقای توانایی‌های ارتباطی، افزایش مهارت‌های تصمیم‌گیری، تقویت همدلی، توسعه اجتماعی و اخلاقی، افزایش انعطاف‌پذیری، ایجاد احساس تعلق به جامعه، تقویت مسئولیت شخصی و بهبود پیشرفت تحصیلی می‌شود. علاوه بر این، رشته‌های مختلف ورزشی دارای مزایای اجتماعی مختلفی نیز هستند. ورزش‌های گروهی مانند فوتبال و والیبال، مهارت‌های اجتماعی مانند ارتباطات، مدیریت تعارض و تعامل مؤثر با دیگران به سمت اهداف مشترک را توسعه می‌دهند. ورزش‌های انفرادی مانند تنیس روی میز، اتکا به نفس، انضباط فردی و تنظیم هدف شخصی را تقویت می‌کنند. ورزش‌های مخاطره‌آمیز مثل دوچرخه‌سواری، کوه‌نوردی و کایاک‌سواری موجب تولید آدرنالین و یک جایگزین خوب برای ارضای حس ماجراجویی نوجوانان و جوانان است. پرواضح است که رشته ورزشی باید متناسب با شرایط و امکانات اجتماعی و روحیه افراد انتخاب شود. برنامه‌های ورزشی باید به درستی طراحی شوند و بر رشد سالم کودکان تمرکز داشته باشند. در این راستا با نظارت و مداخلات مراجعی از قبیل والدین و معلمان، برنامه‌های ورزشی می‌توانند تأثیر مضاعف و مثبت‌تری ایجاد کنند (Wilfried, 2008: 3-4).

باید اذعان داشت که ورزش جوانان به تنهایی نمی‌تواند سطح جرایم و ناهنجاری‌های اجتماعی نوجوانان و جوانان را در جامعه کاهش دهد. علل بزهکاری جوانان پیچیده و دارای ابعاد مختلفی است. با این حال، برنامه‌های ورزشی سازمان‌یافته می‌توانند با دادن هویت مثبت، احساس توانمندسازی و کمک به جوانان، انجام کار گروهی و کسب مهارت‌های خودکنترلی تحت‌نظارت بزرگسالان، مربیان و دست‌اندرکاران، به کاهش جرایم جوانان کمک کنند. مطالعات متعدد نشان داده‌اند که ورزش جوانان از جرایم آن‌ها پیشگیری می‌کند. در شهر کانزاس سیتی، میسوری^{۱۵} واقع در ایالات متحده برنامه‌های بسکتبال عصرگاهی و شبانه نرخ جرایم بین جوانان آمریکایی را کاهش داد. براساس گزارش پلیس کانزاس سیتی، جرایم نوجوانان یک‌سوم تا دوسوم در مناطقی کاهش داشت که در آن یک برنامه بسکتبال در شب برای کودکان ۱۰ تا ۲۱ ساله اجرا می‌شد. در ایالت ویرجینیا کاهش بزهکاری در میان دختران جوان که در برنامه ورزشی مداوم پیاده‌روی شرکت داشتند، مشاهده شد. در کشور استرالیا برنامه‌های توان‌بخشی که مجرمان جوان بومی را در ورزش‌های سازمان‌یافته مشارکت می‌داد، به میزان قابل توجهی به کاهش نرخ جرایم در جوامع بومی کمک کرده است. شواهد نشان می‌دهند افرادی که در ورزش شرکت

می‌کنند، کمتر احتمال دارد که درگیر رفتارهای غلط و ضداجتماعی و وارد فرایندهای کیفری از قبیل دستگیری و محکومیت به دلیل جرایم خشن و جدی شوند. ورزش ضمن مشارکت دادن جوانان در فعالیت‌های مثبت ورزشی، تعامل مکرر یا شدید با افراد نابهنجار را کاهش می‌دهد. فعالیت‌های ورزشی فرصتی برای تعامل با همسالان و ارائه شیوه‌های مثبت ارضای حس ماجراجویی برای نوجوانان است. ارزش‌های ورزشی مانند کار گروهی، تلاش و موفقیت، مانع از رفتار غلط و ضداجتماعی است. این مسئله با افزایش تأثیر عوامل محافظتی و روانی به جوانان کمک می‌کند تا در برابر فشارها و محرک‌های مشارکت در بزهکاری و جرایم مقاومت کنند (Wilfried, 2008: 4-5).

به نظر می‌رسد، برنامه‌های ورزشی سازمان‌دهی شده که در کاهش جرایم جوانان موفق‌اند، احساس شایستگی، همبستگی و توانمندسازی در بین جوانان را تقویت می‌کنند. در کشور کانادا، اردوگاه‌های ورزش در ایالت «مانیتوبا»^{۱۶} که بر ایجاد کار گروهی، شخصیت و عزت‌نفس در بین مجرمان جوان تمرکز دارند، به‌طور میانگین باعث کاهش ۴۹ درصدی جرایم جوانان در هشت منطقه‌ای شده است که این برنامه را ارائه کرده‌اند. یک برنامه ورزشی چندگانه در شهر بریستول^{۱۷} انگلستان باعث کاهش ۴۳ درصدی جرایم نوجوانان بین اکتبر ۱۹۹۷ تا ژانویه ۱۹۹۸ در مقایسه با آمار جرایم از دوازده ماه قبل شده است. مزایای ورزش سازمان‌یافته برای جوانان در معرض آسیب، در صورتی که برنامه‌های مزبور مبتنی بر مهارت، تمرکز بر تیم و یادگیری غنی باشند، به حداکثر می‌رسد. از جمله مزایای برنامه‌های ورزشی که سبب کاهش تخلفات جوانان می‌شود، می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

- ⊕ برنامه‌های ورزشی موجب توانمندسازی جوانان و فرصت‌آفرینی برای آن‌ها می‌شوند.
- ⊕ ارتباط مثبت با همسالان، افزایش صلاحیت و تقویت اعتمادبه‌نفس از نتایج مشارکت در فعالیت‌های ورزشی است.
- ⊕ ورزش جوانان از جمله برنامه‌های سازمان‌دهی شده است که موجب افزایش سرگرمی برای جوانان، احساس قدرت برای این قشر و ارضای حس ریسک‌پذیری جوانان می‌شود.
- ⊕ ورزش موجب ایجاد حس هیجان، افزایش احساس همبستگی، توسعه مهارت‌ها و توانایی‌های حل مسئله در نوجوانان و جوانان می‌شود.
- ⊕ تقویت کار گروهی، توسعه توانایی‌های ورزشی، افزایش عزت‌نفس و تقویت توانایی شناختی از آثار برنامه‌های مزبور است.

**ورزش موجب
ایجاد حس
هیجان، افزایش
احساس
همبستگی
توسعه مهارت‌ها
و توانایی‌های
حل مسئله در
نوجوانان و جوانان
می‌شود**

سازمان‌دهی مسابقات المپیک ۲۰۱۲ لندن در حال حاضر اهمیت ورزش برای جوانان در معرض آسیب را ارتقا و ترویج می‌دهد. بسیاری از ورزشکاران بزرگ انگلستان در مورد اینکه ورزش چگونه به دور نگه‌داشتن آن‌ها از فعالیت‌های جنایی کمک کرده است، اتفاق نظر دارند. سباستین کو^{۱۹} برنده مدال طلا در ۱۵۰۰ متر در بازی‌های المپیک ۱۹۸۰ و ۱۹۸۴ معتقد است که ورزش باید به‌عنوان یک مکانیسم مؤثر برای توانمندسازی و آموزش جوانان در جهت مقابله با مشکلات و ایجاد مهارت‌های اجتماعی در جهت رسیدن به موفقیت شناخته شود. بنابراین لندن ۲۰۱۲ نقش اساسی و ماندگار ورزش در تغییر زندگی جوانان در سراسر جهان را ترویج می‌کند (Holmes, ۲۰۰۷).

بدین ترتیب، چندین برنامه موفقیت‌آمیز در انگلستان برای شرکت جوانان در معرض خطر در برنامه‌های ورزشی وجود دارد. برای مثال، شورای شهر بریستول، ورزش را به‌عنوان مکانیسم سیاست مرکزی در تلاش‌های خود برای غلبه بر محرومیت و بی‌نظمی و بازسازی برخی از فقیرترین مناطق این شهر مورد استفاده قرار داده است. در نتیجه، تلاش‌های مزبور باعث کاهش میزان جرائم جوانان شده است (Sport England, ۱۹۹۹). در منطقه وست یورکشایر^{۲۰} یک طرح مشاوره ورزشی با هدف کاهش میزان تخلفات و جرایم جوانان، آن‌ها را به استفاده سازنده از اوقات فراغت خود از طریق برنامه‌های ورزشی تشویق می‌کند. پژوهشگران به این نتیجه رسیده‌اند که این پروژه در پیشگیری از تکرار تخلفات و جرایم در بین جوانانی که حتی سوءپیشینه کیفری از نوع جرایم جدی داشته‌اند، موفق بوده است. کسانی که در طول هشت تا دوازده هفته از برنامه‌های ورزشی و مشاوره‌ای استفاده کرده‌اند، پیشرفت‌های چشمگیری در ایجاد عزت‌نفس و برداشت مثبت از خود داشته‌اند.

در این راستا شبکه‌های ورزش همگانی شامل گروه‌های ورزشی محلی و مراکز غیرسنتی مانند پلیس، آژانس‌های خدمات اجتماعی، مشاغل محلی، نهادهای غیرانتفاعی و مدارس بیشترین تأثیر را در کاهش جرایم جوانان داشته‌اند. برنامه‌های ورزشی در انگلستان که در کاهش جرایم جوانان موفق بوده‌اند شامل انواع گروه‌های غیرسنتی و غیرانتفاعی از جمله پلیس محلی، سازمان‌های بهداشتی، ادارات خدمات اجتماعی شهرداری‌ها، آژانس‌ها و نهادهای مسکن، انجمن‌های مسکونی و مشاغل محلی بوده است. اگرچه بسیاری از مشارکت‌های غیرسنتی ثبت شده در ورزش انگلستان در سطوح انجمن‌ها ایجاد شده‌اند، با این همه، فرصت‌هایی برای ایجاد یک حرکت گسترده برای ورزش جوانان با مشارکت گروه‌های

ورزش و مشارکت در برنامه‌های تربیت‌بدنی موجب بهبود مهارت تصمیم‌گیری، تعامل با مربیان، فراهم کردن فرصت‌های اشتغال و ایجاد ارتباط سازنده و مثبت بین همسالان می‌شود.

بنابراین، یافته‌های آماری و شواهد تجربی فراوان و دلایل متعددی وجود دارد که نشان می‌دهد ناهنجاری‌های اجتماعی نوجوانان و جرایم جوانان با انجام فعالیت‌های ورزشی و تفریحی به میزان قابل توجهی کاهش می‌یابد. همچنین نتایج فوق توسط داده‌های تجربی و پشتیبانی نظریه‌های متعدد روان‌شناسی و آموزه‌های جرم‌شناسانه نیز مورد حمایت و تأیید قرار می‌گیرند. بنابراین، برنامه‌های ورزشی سازمان‌یافته می‌توانند با توسعه توانمندی، اعتلای شخصیت و مسئولیت‌پذیری نوجوانان و جوانان از جرایم آن‌ها پیشگیری کنند.

سیاست‌ها و برنامه‌های ورزشی در انگلستان^{۱۸}

چندین دولت در جهان، سیاست‌ها و منابع متعهدانه‌ای را ایجاد کرده‌اند که با حمایت از ارائه فرصت‌های ورزشی برای جوانان در معرض خطر و آسیب و اتخاذ برنامه‌های سازمان‌دهی شده به کاهش جرایم نوجوانان و جوانان کمک می‌کنند. در اینجا منظور از جوانان در معرض خطر، نوجوانان و جوانانی هستند که بر حسب موقعیت در شرایط نامناسب اجتماعی، اقتصادی و خانوادگی زندگی می‌کنند یا دارای سابقه ارتکاب تخلفات جزئی و رفتارهای ضداجتماعی هستند. به‌طور کلی این مفهوم تمامی جوانانی را در برمی‌گیرد که در صورت عدم توجه، مدیریت و کنترل به ارتکاب جرایم کیفری سوق داده خواهند شد. لذا کشورهای متعددی سازوکارهای مختلفی را برای هدایت این جوانان به سوی فعالیت‌های مثبت و سازنده و به ویژه برنامه‌های ورزشی اتخاذ کرده‌اند تا از سقوط نوجوانان و جوانان در ورطه بزه‌کاری و گرایش به رفتارهای ضداجتماعی پیشگیری کنند. برای مثال دولت انگلستان پس از سال ۱۹۹۷ از

برنامه‌های ورزشی برای جوانان در معرض خطر حمایت می‌کنند. کمیته

برنامه‌های ورزشی سازمان‌دهی شده برای جوانان ضمن تقویت مهارت‌های اجتماعی و افزایش اعتماد به نفس، فرصت مشارکت نوجوانان در فعالیت‌های اجتماعی را افزایش می‌دهد و از طریق آموزش و تقویت مهارت‌های شناختی، زمینه رفتارهای ضداجتماعی را به حداقل می‌رساند

پی‌نوشت‌ها

۱. این مقاله ترجمه و تلخیص مقاله زیر است: Youth Sport vs. Youth Crime: Evidence that youth engaged in organized sport are not likely to participate in criminal activities. By David Carmichael, 2008. Active Healthy Links Inc. activehealthy.links.com
2. youth crime
3. Statistics Canada
4. Vancouver
5. Halifax
6. approval
7. belonging
8. self-worth
9. reduce youth crime
10. punitive sanctions
11. Social Development through Organized Sport
12. Global Sport Fund
13. Daniel Tarschys
14. Reducing Crime through Sport
15. Kansas City Missouri
16. Manitoba
17. Bristol
18. Sports Policies and Programs in the United Kingdom
19. Sebastian Coe
20. West Yorkshire
21. Royal Canadian Mounted police (RCMP)
22. Investing in Sport for At-Risk Youth
23. the True Sport Foundation

مفید باشد. همچنین الزامی است برنامه‌های مزبور بدون توجه به جنسیت، وضعیت اجتماعی و اقتصادی، قومیت، زمینه‌های فرهنگی و توانایی در دسترس همه جوانان باشند و برنامه‌های ورزشی باید بر اعتلای شخصیت و عزت‌نفس مخاطبان تمرکز کنند. برنامه‌های ورزشی سازمان‌دهی شده برای جوانان ضمن تقویت مهارت‌های اجتماعی و افزایش اعتمادبه‌نفس، فرصت مشارکت نوجوانان در فعالیت‌های اجتماعی را افزایش می‌دهد و از طریق آموزش و تقویت مهارت‌های شناختی، زمینه رفتارهای ضداجتماعی را به حداقل می‌رساند.

نتیجه‌گیری

آسیب‌های اجتماعی و گرایش به رفتارهای ناپه‌نجان از چالش‌ها و نگرانی‌هایی است که جوامع را آماج حمله‌های خویشتن قرار داده است. در این میان، گرایش به تخلفات و رفتارهای ضداجتماعی از سوی نوجوانان و جوانان با شتاب بیشتری سرعت می‌گیرد. طبق شواهد و آمارهای منتشر شده، خشونت و نیز تعداد جرایم ارتكابی از سوی نوجوانان و جوانان در مقایسه با سال‌های گذشته افزایش یافته است. بدین سبب بسیاری از کشورها به اتخاذ سازوکارهای متعددی برای کنترل این آسیب‌ها روی آورده‌اند. از جمله راهبردهایی که از سوی محققان و پژوهشگران برای کاهش ناهنجاری‌های اجتماعی توصیه شده است ترویج ورزش و گسترش برنامه‌های ورزشی سازمان‌دهی شده است. در این راستا کشور کانادا توجه ویژه‌ای به اتخاذ راهبردهای مثبت و سازنده و ترویج برنامه‌های ورزشی برای جوانان و به‌ویژه جوانان در معرض خطر داشته است. محققان بر این باورند که برنامه‌های ورزشی از طریق شکوفایی مهارت‌های گروهی و توانایی‌های ارتباطی، افزایش همدلی، احساس قدرت، تعامل سازنده با همسالان و مرئیان، توسعه فرهنگی و اخلاقی، ایجاد احساس تعلق به جامعه، مسئولیت‌پذیری فردی و بهبود پیشرفت تحصیلی، موجب کاهش رفتارهای ناپه‌نجان در بین نوجوانان و جوانان می‌شود. مراکز و شبکه‌های ورزشی شامل گروه‌های ورزشی محلی، مراکز خدمات اجتماعی، سازمان‌های بهداشتی، انجمن‌های مسکونی و مدارس بیشترین تأثیر را در کاهش جرایم جوانان داشته‌اند. در کشور کانادا برای سرمایه‌گذاری در ورزش برای جوانان در معرض خطر، همکاری نهاد‌های ورزشی با ارگان‌های انتظامی، گردآوری اطلاعات، انجام مطالعات میدانی در زمینه کاهش جرایم، حذف موانع مشارکت جوانان در ورزش مانند حذف هزینه‌های اضافی، تقویت عزت‌نفس جوانان، جذب کمک مالی از مؤسسات خیریه و ترویج ورزش برای همگان پیشنهاد شده است.

محلی، منطقه‌ای و ملی وجود دارد. برای مثال، پلیس سوار کانادا (RCMP)^{۲۱} حمایت از جوانان را به‌عنوان یکی از پنج اولویت استراتژیک خود در کنار راهبردها و برنامه‌های مبارزه با جرایم سازمان‌یافته، مبارزه با تروریسم، حمایت از جوامع بومی و حفاظت از تمامیت اقتصادی کانادا شناسایی کرده است. یک هدف کلیدی و مهم نهاد پلیس (RCMP) پیشگیری از جرم از طریق توسعه اجتماعی است. این اولویت‌دهی به امر ورزش جوانان حاکی از توجه ویژه مراکز انتظامی به مقوله ورزش و نقش آن در کاهش ناهنجاری‌های اجتماعی است.

سرمایه‌گذاری کانادا در ورزش برای جوانان در معرض خطر^{۲۲}

در کشور کانادا نیاز به سرمایه‌گذاری در ورزش برای جوانان در معرض خطر به شدت احساس می‌شود. در حالی که میزان جرایم جوانان در این کشور رو به افزایش نهاده، شمار جوانان کانادایی شرکت‌کننده در ورزش به سرعت در حال کاهش است. برای مثال بین سال‌های ۱۹۹۲ تا ۲۰۰۵ نرخ مشارکت ورزش در میان پسران ۱۱ تا ۱۴ ساله از ۷۴ درصد به ۶۲ درصد و میزان مشارکت بین دختران ۱۱ تا ۱۴ ساله در فعالیت‌های ورزشی از ۵۴ درصد به ۴۸ درصد کاهش یافته است (Clark, ۲۰۰۸). این روند در صورتی ممکن است معکوس شود که بخشی از هزینه‌های مصرفی دولت برای رویکردهای تنبیهی از جمله حبس و بازداشت، به سمت‌وسوی رسیدگی به جرایم جوانان هدایت شود. سرمایه‌گذاری در ورزش برای جوانان در معرض خطر و جوانانی که احتمال گرایش آنان به ناهنجاری‌های اجتماعی بیشتر است به‌طور قابل توجهی هزینه‌های زندان را کاهش می‌دهد و ضمن به حداقل رساندن خسارات شخصی به جوانان و بزرگسالان، توسعه اجتماعی بین جوانان را به حداکثر می‌رساند.

افزایش سرمایه‌گذاری در ورزش برای جوانان نیازمند تلاش‌های مرئیان، ارائه شواهد تجربی مبنی بر مؤثر بودن ورزش در کاهش آسیب‌های اجتماعی، سیاست‌های کلان دولت، برنامه‌ریزی منطقه‌ای، شهری و استانی، تخصیص منابع، همکاری مدیران اجرایی، جذب کمک‌های مالی به سازمان‌های ورزشی و پررنگ‌تر شدن نقش نهاد‌های آموزشی همچون مدارس در ترویج ورزش و تربیت بدنی است. طبق گزارش بنیاد ورزش حقیقی^{۲۳} بیش از نود درصد از کانادایی‌ها باور دارند که ورزش می‌تواند و باید مشارکت مثبتی در توسعه اجتماعی جوانان داشته باشد. همکاری نهاد‌های ورزشی با ارگان‌های انتظامی، گردآوری اطلاعات، سنجش میزان تعامل و کاهش جرایم، حذف موانع مشارکت جوانان در ورزش، مانند حذف هزینه‌های اضافی می‌تواند در اثربخشی برنامه‌ها

منابع

1. Clark, Warren (2008). Kids sports. In Component of Statistics Canada Catalogue number 11-008-X. Canadian Social Trends. Statistics Canada. Pgs 54-61.
2. Hoge, Robert D. Position paper: Responses to youth crime. Carleton University.
3. Holmes, Dame Kelly (2007). Sport has the power to change lives. Daily Telegraph. September 26.
4. Joseph Rowntree Foundation (1996). Understanding and preventing youth crime. Social policy research paper. North Yorkshire, UK.
5. RCMP (2007). Strategic priority: youth. Royal Canadian Mounted Police. July 30.
6. Sport England (1999). The value of sport. Published by Sport England. June.
7. True Sport (2002). Canadian Public Opinion Survey on Youth and Sport. Posted at truesport.ca.
8. United Nations (2005). Enhancing youth participation and action in the implementation of Copenhagen Declaration of the World Summit for Social Development. Economic and Social Council Commission on Social Development. United Nations. New York. February session.
9. Wilfried Lemke. Sport for a Safer City. International Youth Crime Prevention and Cities Summit, Durban, South Africa, 18 June 2008.
10. Youth crime (2005). The state. Statistics Canada. January 8.
11. Youth crime (2008). The daily. Statistics Canada. May 16.